

дростъ и стоицизмъ, нѣ още и голѣми маси познания, които се добиватъ чрѣзъ ревностно учение, пажувание, наблюдение и испитвание, а това не е имало нито въ Катича, нито въ Атанаса Вучковича, който освѣнъ това не е билъ нито мждръ, нито стоикъ. „Още не се знае на Балканския Полуостровъ живъ човѣкъ“, казва нашия Плутархъ, „който да е ималъ толкова връзки съ личности и мѣста на Славянския Югъ, колкото е ималъ това Илия Гарашанинъ“. Спорѣдъ това се вижда, че не е било тѣй лесна работа да се състави „Начертание“, а вижда се въ сжщо врѣме какъ прѣдприятието на Катича, като не е имало потрѣбни основи, е било твърдѣ слабо смислено и дързко, и какъ не е чудно че вече въ зародиша си е трѣбвало да угасне.

При сѣ това ний само можемъ да се радваме, че движението за Балканския Сюзъ, ту по единъ ту по другъ начинъ, се явява на повърхността, макаръ до сега и да не е показало особенъ успѣхъ. Защото това движение съ самото си свое появяване окуражава хората на мисльта да влѣзатъ по-дълбоко въ самия въпросъ, да му дадѣтъ поясенъ и по-опрѣдленъ обликъ, понеже можѣтъ да се надѣватъ, че нѣма да бждѣтъ посрѣщнати съ индиферентность, когато извесатъ резултатитѣ на своето наблюдение, испитвание и сжждение. Твърдѣ щастливо почвание въ това е направилъ Шаръ-Планинецъ; подиръ него е излѣзълъ на явѣ Г-нъ Ч. Миятовичъ, и прѣди нѣколко мѣсеци Г-нъ М. С. Пирочанецъ.*)

Като разбираме тѣжестъта на самия въпросъ, ний сами не мислиме да изнасяме никакво позитивно прѣдложение за неговото рѣшение. Защото и когато би биле досвършени всичкитѣ работи, които, по наше мнѣние, би трѣбвало да прѣдшествуватъ пристѣпванието къмъ рѣшението въпросътъ за Балканския Сюзъ, признаваме, че би надминжло нашата сила, ако би поискали да излѣземъ съ нѣкакво прѣдложение. Ний въ всичката си тѣзи работа не мислимъ да отиваме понадалечъ отъ самото начало. Намъ слѣдователно ще ни бжде главното да покажемъ, какво и какъ би трѣбвало да се ра-

*) Прѣзъ 1894 година, т. е. слѣдъ смъртъта на г. Карича, въ подобно направление почна да пише и г. Д-ръ М. Г. Миловановичъ (Вижъ неговата статия помѣстена въ списанието „Дѣло“ отъ 1894 год. „Нашата въшна политика“, прѣведена въ българския вѣстникъ „Стража“ отъ т. г.